

„Fiatalság bolondság” –hangzik számtalanszor a híres mondás, ám sokan nem tudják, hogy a nagy bolondságok közepette fiatalként mennyi nehézségen keresztül kell mennünk. A plátói szerelmeken át a csalódásokig, önmagunk keresése és megtalálása csak néhány a számtalan megpróbáltatás közül, amellyel szembe kell néznünk fiatal korunk ellenére.

Kisgyermekként gyakran nézzük ámuló szemekkel a nagyokat, akik flitteres ruhákban, sminkkel a kezükben indulnak el szórakozni és mi irigykedve, toporzékolva mennénk velük, ám elhangzik a „majd, ha nagyobb leszel” mondat. Gyerekként folyton–folyvást a nagyok életére vágyunk, mert nem tudjuk előre, hogy a csillogó ruha és a rengeteg buli csak egy felvett álca részzeit képezik. Akkor még nem tudjuk, hogy a sok smink az önbizalmat pótolja a hibákat elfedve és a sok álmatlanul, bulival töltött este azért van, mert félünk az egyedüllétől és a problémáinktól.

Én is hibáztam már, döntöttem rosszul, de mondjátok: ki nem? Emberek vagyunk szabad akarattal, egyéniségek vagyunk, akik saját maguk döntenek sorsuk alakulásáról. Egy jelző nem igaz ránk, mégpedig a „tökéletes”. Utálom ezt a szót, hiszen valótlan és alaptalan. Emberekként folyton vétünk hibákat a tökéletesre való törekvés útján, –melynek sosem érhetünk végére. Véleményem szerint nem is kell tökéletesnek lennünk, mert a világ sem az körülöttünk. Gondoljunk bele, milyen unalmas lenne az életünk, ha minden és mindenki tökéletes lenne, hibák nélkül miből tanulnánk? Mik ösztönöznének minket fejlődésre, küzdésre, ha nem csalódnánk? Olyanok lennénk, mint a robotok, okosak, mindentudók, de lélektelen, érzelemmentes gépezetek.

Hibáztam, csalódtam, döntöttem rosszul, amikor általános iskolás koromban hallgattam az utálkozó osztálytársaim szavára, akik elhitettek velem számtalan rosszat. Napi szinten bántalmaztak lelkileg, harsogták, hogy értéktelen vagyok és nem fogok az életben semmit sem elérni, bárhogy próbálkozom. Számomra ez egy szenvedéssel teli szörnyű időszak volt, amiből nem láttam akkor kiutat. Hiába próbálkoztam pozitív maradni, elengedni a fülem mellett az összes megjegyzést, képtelen voltam rá. Zokogtam, magányos voltam, nem láttam magam körül fényt, úgy éreztem elhagyott ott és akkor minden remény. A sors fintoraként felvettek az álomsulimba és osztályelsőként végeztem mindezek ellenére.

Majd jött egy új kezdet, egy üres, reménnyel teli tiszta lap egy új iskolában a ballagás révén. Az általános iskolai bántásokat átgondolva fejlődtem, tanultam és magabiztosabb lettem. Rájöttem, hogy a számtalan kimondott szó csak irigy emberek szava volt és hozzájárultak a személyiségfejlődésemhez. Megtanultam harcolni önmagamért, és figyelmen kívül hagyni a tartalommentes üres fecsegéseket.

Így vágtam neki az új kalandoknak, melyeket a gimnáziumi lét tartogatott számomra. Első nap még kicsit félve, de annál nagyobb izgalommal léptem be az új iskola kapuján. Kíváncsian vártam az akkor még idegen osztálytársak érkezését, az új tanárokat és órákat, bízva abban, hogy itt talán megtalálom a helyem a közösségben.

Első nap barátokra lelhettem, ahogy beléptem a messziről ijesztőnek tűnő kémia terem ajtaján. Meglepetésemre mindenki kedves, mosolygós és nyitott volt az ismerkedésre. Ezen a napon ismertem meg a mostani legjobb barátnőimet és egy számomra mindennél fontosabb fiút.

Sosem felejttem el ezt a napot szerintem. Sosem felejttem el azt a megnyugvást sugárzó, ám kételyekkel teli kék szempárt. Az egyik barátnőmmel beszélgettem a helyünkön ülve, amikor megjelent egy rejtélyes szőke hajú fiú az ajtóban és elindult felénk, a mellettem lévő üres székhez. Bár akkor még idegen volt, valahogy mégis közel éreztem magamhoz és elkapott egy furcsa, megmagyarázhatatlan érzés, viszont elengedtem a fülem mellett. A fiú köszönt, bemutatkozott és megkérdezte, hogy leülhet-e mellénk, amire én kedvesen igent feleltem. Itt kezdődött a mi bonyolult, zűrzavaros történetünk.

Ahogy telt-múlt az idő, a vadidegen fiú először ismerőssé, majd legjobb barátta változott. Számos versenyen indultunk, ezáltal egyre több időt kezdtünk egymással tölteni, egyre többet beszéltünk és elkezdtük megismerni a másikat. Eltelt egy év, és a mi kapcsolatunk egyre mélyülni kezdett, ám az addig boldognak tűnő kezdet számomra a következő évben pokollá változott.

Egyik felsőbb éves barátnőm révén megismerkedtem egy fiúval, aki először angyalnak tűnt, majd a végére a pokol könyörtelen ördögévé változott. Valahogy megéreztem előre a neve hallatán, hogy nem szeretném megismerni, de sajnos bekövetkezett a nem várt találkozó. A barna szemek egy csepp melegséget sem árasztottak, ám mégis sikerült nekik engem magukba bolondítaniuk.

Erről a srácról megannyi negatív vélemény keringett szerte az iskolában, de én nem hittem a pletykáknak. Kihasználta a kedvességemet, a naivságomat és azt, hogy én a legrosszabb emberekben is csak a jót keresem. Teljesen elvette az eszemet és magához láncolt láthatatlan, szoros kötelekkel. Rájött, hogy mivel tud a leginkább tönkretenni és felhasználta ellenem.

Az elején körülöttem volt szüntelen, várt az összes pénteki tesióra után, hogy a vele egy osztályba járó barátnőmmel a buszmegállóba tudjon kísélni. Tudta, hogy önbizalomhiányos vagyok és nem tudok nemet mondani, félek a kudarctól és a vitatkozástól. Folyton segített, mosolygott, nézegetett nagy szemekkel a lépcsőfordulóknál és a folyosókon, bennem hamis reményeket keltve.

Belementem a játékába, elhittem, hogy a nézések nem hamisak és a mosolyok nekem szólnak, holott nekem előadta, hogy egy másik lányba szerelmes (akinek még a nevét sem tudta)

Kiderült, hogy a másik lányt zaklatta, aki többször is elutasította emiatt, de én a szintizta tények ellenére sem tudtam róla elhinni a sok szörnyűséget. Ő ezt élvezte, élvezte, hogy védem tűzön–vízen át, jöjjön bármilyen pletyka én úgysem hallgatok rá. Egyre többször próbált a közelemben férkőzni, sokat érdeklődött felőlem elhitetve azt, hogy szeret. Nekem tetszett a közelsége, tetszett a figyelme, hiszen egész addigi életemben soha senki nem mutatott ennyi érdeklődést felém, mint ő. Ő ezt továbbra is élvezte, akárcsak egy játékmester irányított az élet nevű sakkjárában. Én csendben, türelmesen túrtam az egyhelyben járkálást, ami olyan volt akár egy tánclépés: egyet előre kettőt hátra. Közben titkon reménykedtem, hogy lehet ebből valami több, mint egy kicsinyes játék.

Ahogy teltek a hónapok, egyre inkább kötődtem hozzá, majd, amikor ezt érzékelte a tündérmesének vége szakadt, és a néhai beszélgetések heves, mindent elsöprő vitákba fordultak át. Alpári jelzőkkel illetett, elmondott a lehető összes gonosztevőnek és azt állította, hogy sosem érzett irántam semmit csak én hittem azt, holott többször is említette, hogy szeret. Engem ezzel lelkileg elindított a lejtőn. Hónapokon át zokogtam a napi szinten lezajló veszekedések miatt, egyre lejjebb és lejjebb zuhantam, miközben ő jól szórakozva nézte ezt. A lelki bántalmazás mellett fizikai érintésekkel tette teljessé a képet. Nem telt el nap sírás nélkül és úgy éreztem, hogy fuldokolom. Nem mertem senkitől segítséget kérni, ám a barátaim kérés nélkül is mellettem álltak, és nem hagyták, hogy elnyeljen a sötétség. Ebben az időszakban sok dolog átfutott az agyamon kezdve az iskolaváltástól az öngyilkosságig.

Azt éreztem, hogy nincs kiút ebből a helyzetből, szorongtam és folyton azon agyaltam, vajon mit gondolhatnak mások. Viszont a barátaim egy megnyugvást nyújtó menedékként támogattak, fényt mutattak és felállítottak a padlóról.

Próbáltam lefoglalni magam, elterelni a gondolataimat róla és arról az ördögi körről, amiből úgy éreztem nincs kiút, minél távolabb próbáltam kerülni, annál szorosabb lett a kötélen a nyakam körül. A tanulásba, versenyekbe, sportba menekültem a gondok elől, ám hiába. Sorra értem el a jobbnál jobb helyezéseket, országos sikereket képtelen voltam örülni nekik, úgy éreztem, hogy semmit nem jelentenek ezek az eredmények. Túlhajszoltam magam, keveset aludtam, csak dolgoztam és dolgoztam, ennek következtében nemcsak lelkileg, hanem testileg is kimerültem. Folyamatos szédülés, pánikrohamok, koncentráció és alvászavar jelent meg, amikor végre eldöntöttem, hogy nem ér ez az egész ennyit. Rájöttem,

hogy senki sem ér annyit, hogy feláldozzam magam érte és igenis vagyok annyira erős, hogy kiszakadjak az ördögi körből.

Egyik napról a másikra elkezdtem a fiút ignorálni, minden erőmmel kerülni és napról napra egyre könnyebben ment. Attól, hogy a hatalma alól kiszabadultam, kevesebbet gondoltam rá, visszatért az életkedvem, s újra láttam magam körül a szépet. Nyilván ő ezt még a mai napig szúrós tekintettel nézi, viszont többé már nem érdekel. Elkezdtem komolyabban verseket írni, az irodalom által megszabadulni a fájdmaktól. Ezen helyzet kapcsán erősebb lettem, megtanultam kiállni magamért és nemet mondani. Hála neki, már tisztában vagyok az értékeimmel és nem hagyom többé senkinek, hogy magam helyett ő legyen az első helyen. Részletek a verseimből, amelyeket lezáráskor írtam:

„Zokogtam miattad és elvesztettem önmagam,

A sötétben összetörten a fény után kutattam.

Féltem tőled, attól, hogy sosem zárul be az ördögi kör,

S hogyha látlak újra, minden régi érzélem a felszínre tör.

Viszont minden rettegés hiába, hiszen tudom, hogy erősebbé tettél,

Már nem ugyanaz a félelemmel teli kislány néz vissza rám a tükörből reggelenként.

Hiszen erősebb lettem, így többé nincs felettem hatalmad,

Hamis ábrándokat kergetve nem futok utánad.”

„Semmik voltunk, de boldogok lehettünk volna,

S a számtalan rólunk szóló történet most nem szomorúan szólna.

De neked nem kellett mindez, nem kellettem én,

A kételyekkel teli nézésed többé már semmit sem ér.”

„Vidd a nevemet, fogd a személyiségeimet,

Sziddj ameddig akarsz csak élj tovább nélkülem.

Vidd a láncokat is, amelyekkel magadhoz kötöttél,

Az összes olyan dolgot, amivel egy éven át gyötörtél.

Vidd a boldogságom megmaradt részét is magaddal,

Távozz ezekkel s a hazug szavaiddal.

Legyél, akivel szeretnél, engem többé már nem érdekel,

Hiszen tudom, hogy egy ilyen ember engem nem érdemel.”

Eltelt egy nyár, ami alatt számos élménnyel gazdagodhattam és ami a legfontosabb: képes voltam magam mögött hagyni a szörnyű történeteket, ezáltal szeptemberben megerősödve, teljesen új emberként tértem vissza az osztályterembe. A mostani év remeknek ígérkezett.

A nyári szünet alatt sikerült a számomra fontos osztálytársakkal találkozókat összehozni, közös emlékeket szerezni beleértve a titokzatos kék szempárral rendelkező fiút is. A nyáron valami megmagyarázhatatlan dolog indult el köztünk, amiről próbáltam tudomást sem venni, hiszen a barátoknak nem lenne szabad a másik iránt ilyen érzéseket táplálniuk.

Eljött a szeptember; újra az iskolapadokban ültünk, és már az első napon szikrázott a levegő körülöttünk. Még épphogy csak elkezdődött az új tanév mi már a 2.héten versenyre mentünk ezzel a fiúval. Szokásos kedvvel és erőfeszítéssel vágunk neki ismét a megmérettetésnek, ami vegyes érzelmekkel zárult. Ő megnyerte a versenyt, ami miatt boldog voltam, mert megérdemelte, viszont sajnós én nem jutottam tovább. Soha nem tapasztalt szorongás fogott el a beszédtartás feladat részénél, egyszerűen leblokkoltam a csillogó kék szemek láttán és nem tudtam megszólalni. Keserédes volt ez a nap, hiszen bármennyire is próbáltam, nem tudtam felhőtlenül együtt örülni vele az aggodalmaim miatt. Majd ekkor, mint valami új reménysugár megjelent az egyik zsűritag mellett, aki a versenyen kívüli lehetőséget, támogatást ajánlott figyelmet érdemlő verseim okán, így számomra is jól zárult ez az érzelmi hullámvasútban bővelkedő nap.

Az idő csak telt, iskolai projektek, versenyek váltották egymást, miközben a baráti viszonyunk kezdett jobban elmélyülni. Egy tanulmányi kirándulás keretein belül osztályunk Sárvára utazott, ahol a vár meglátogatása után volt egy kis szabadidőnk, amit együtt töltöttünk. A barátnőimmal való beszélgetés közben felmerült a fiú–lány barátság témaként és kíváncsiak voltunk XY válaszára, aki számomra meglepő választ adott, ami így hangzott: „Nem hiszek benne, hiszen egy fiú nem kezd anélkül közeledni egy lány felé, hogy ne tetszene az akár egy kicsit is neki”. Ledöbbenve gondolkodtam el a hallottakon. Majd jött a gólyabál, ami mindent megváltoztatott.

A barátnőimmal és vele segítőként voltunk jelen a bálon, ám így is egy emlékezetes estére sikeredett. Már hetek óta csak a barátságunkon gondolkodtam, s egyre erősödött bennem, hogy többet érzek iránta. Nem mertem elmondani neki, mert féltem, hogy elutasít és a barátságunk is tönkremegy ezáltal. Úgy éreztem, hogy a kedvességet, a figyelmet, amit tőle kapok csak beképzem, valótlan az egész, de a gólyabál estélyén kiderült, hogy nemcsak a képzeletem szüleménye az összes történés.

Meglepetésemre a barátnőimnek köszönhetően sikerült őszintén beszélünk egymással, amelyből kiderült, hogy nem képzelődöm. Bevallotta, hogy fontos vagyok neki, fontosabb, mint bárki más és a kapcsolatunk 0. osztályban volt utoljára csak barátság. Visszaemlékezve alig hittem a füleimnek, nem tudtam elhinni, hogy ez az egész megtörténik velem. Én is bevallottam, hogy egy jó ideje számomra is többet jelent, mint egy szimpla barát, melynek hatására szótlánul álltunk egy darabig, próbáltuk feldolgozni a hallottakat. Majd jött a feketeleves.

Annak ellenére, hogy kiderült, kölcsönösen szerelmesek vagyunk a másikba ő azt kérte, hogy próbáljunk meg ezentúl is csak barátok maradni, mert fél, hogy elveszít, fél, hogyha megpróbálunk többek lenni, mint barátok tönkremegy minden. Magamra erőltettem egy hamis mosolyt, majd helyeselve belementem a kérésébe, viszont közben belül üvöltöni tudtam volna, hogy én erre képtelen vagyok. Ezután visszamentünk közösen a barátainkhoz és én a barátnőm kíséretében kirohantam a mosdóba sírva. Mardosta a lelkem az, hogy szeretjük egymást mégsem próbáljuk meg együtt, holott számtalan hasonlóság van bennünk és jobban ismerjük a másikat, mint bárki más. Sírtam a hallottaktól, sírtam attól, hogy ez az egész nemcsak a képzeletem szüleménye. Miközben én sírtam addig XY a haverjával egy másik mosdóba rohant, és a csapot csapkodva kiabálta: „akkora hülye vagyok, hogy ezt mondtam neki”.

Folyamatosan az járt a fejemben, hogy miért voltam ennyire vak, hiszen, ha tényleg 0.-ban voltunk utoljára csak barátok akkor tavaly is voltak érzései, ám én idióta módjára nem vettem észre. Túlságosan elvakított a másik fiú, aki csak bántott és nem vettem észre milyen csodálatos ember van a szemem előtt. Szerintem sosem fogom megbocsátani ezt magamnak.

Miután lenyugodtunk, visszamentünk a tornaterembe, de nem tudtam úgy nézni rá, ahogyan eddig. Érződött közöttünk a feszültség és a csalódottság. Látván a kisírt szemeimet és rossz kedvemet, próbált jókedvre deríteni, ám sikertelenül. A fáradtság és szomorúság átjárta az egész testemet, elmémet. Amikor az egyik tanárnő a segítségemet kérte a sepréshez és nem jött fel a confetti a padlóról nem bírtam tovább, elsírtam magam. Ekkor XY odalépett hozzám, elvette a seprűt majd segített és egy kicsit boldoggá varázsolt.

A buli végén elindultunk haza, ami nekem ez esetben a barátnőmék háza volt. Nem aludtam egy percet sem este, forgolódtam álmatlanul. Másnap jégkorcsolyázni mentünk a közös baráti körünkkel, amitől őszintén szólva kicsit féltem. Eljött a 16 óra csodák csodájára nem késett, pedig ő nem a pontosságáról híres. Megdöbbenve láttam a vöröses karikás szemeit, és meghallottam, ahogy a barátjának mesélte, milyen szörnyű éjszakája volt. Úgy tűnik őt sem hagyták aludni a gondolatai a tegnapi történetek után.

Maga a korcsolyázás szuperül sikerült és a legnagyobb örömömre nem voltunk egymással ridegek. Sokat koriztunk kettesben kézen fogva, sokat nevtünk, úgy viselkedtünk, mint két szerelmes. Este, amikor elköszöntünk a többiektől ő még megölelt mielőtt eljöttem, de csak engem...

Ezek után ismét teltek a napok, hetek, hónapok és mi még közelebb kerültünk egymáshoz. Versenyek, délutáni foglalkozások, színházi esték, szürke hétköznapiok váltották egymást. Majd érkezett a Grazi kirándulás napja. Mi is lehetne romantikusabb, mint a hóborította utcák és a karácsonyi vásárok – gondoltam magamban. Kétértelműen alakult a nap, volt jó része és negatívuma is de összességében nem panaszkodhatok.

Rohamosan közeledett a szeretet ünnepe; karácsonyi pompában díszeltek a kirakatok és mindenkinek az esze a szokásos osztályhúzáson járt. Nagyon reménykedtem, hogy végre idén őt húzom, ám helyette az egyik haverját húztam...Kicsit sem voltam boldog, de látszólag ő sem örült felhőtlenül a húzottjának. Ekkor jött a barátnőim nagyszerű ötlete, hogy a csillogó kékszemű fiút is vonjuk be idén a baráti körünk ajándékozásába, melybe szerencsére kérdés nélkül belement.

Egy hét volt az ajándékozásig, amikor eljött hozzám segítséget kérni, hiszen az egyik legjobb barátnőmet húzta és semmilyen ötlete nem volt az ajándékot illetően. Felajánlottam a segítségem és a hétvégét közösen vásárolgatással töltöttük. Nagyon jó hangulatban telt a napunk, sokat nevtünk, élveztük egymás társaságát, habár pár boltból elképzelhető, hogy legszívesebben kidobtak volna minket, na de mindegy is... minket egyetlen szabály sem érdekelt. Este pedig összefutottunk az apukájával, aki kedvesen mosolygott ránk.

Eljött az osztálykarácsony napja, majd az utolsó tanítási nap is, amelyen egymást megajándékoztuk. Egy személyesebb meglepetéssel készültem a számára. Egy világító emlékdobozt készítettem fényfűzérre lógatott apró kis képekkel, megszereztem az egyik régóta vágyott könyvét, pár német tanulókártyát, illetve egy lefűzött verseskötetet készítettem neki a verseimből és természetesen mindezek mellett a kedvenc csokija sem hiányozhatott.

Reggel széles mosollyal az arcomon léptem be a terembe a dobozzal a kezemben, majd szinte villámcsapásként ért a látvány, hogy az ő asztalán semmi sem volt. Kicsit elkeseredtem ennek a láttán és úgy éreztem, hogy hiába dolgoztam én nem kapok tőle semmit, mert nem vagyok neki fontos. A barátnőim egyből kérdőre vonták, akiket megnyugtatott, hogy érkezik az ajándék, csak később.

Vége lett a karácsonyi ünnepélynek, amely után elkezdtük az ajándékozást a csajokkal, miközben ő elrohant valahova. A lányok elhúzták hosszasan a bontogatást, hogy XY-nak legyen ideje visszaérni. Amikor megjelent az ajtóban egy hatalmas díszlámpával kezében alig hittem a szemeimnek.

Mondta, hogy reméli nem haragszom, hogy csak most ért ide a nekem szánt meglepetés. Odaadtam először én a neki szánt kis apróságot, és amikor kinyitotta elakadt a szava, pedig ő tipikusan az az ember, akinek be nem áll a szája. Ezután én következtem. Elkezdtem kizsedni a táskából a dolgokat és kikerekedett a szemem. A csomag a kedvenc sminktermékeimet, könyvutalványt, általa és az anyukája által készített Dubai csokoládét és egy gyönyörű fülbevallót tartalmazott.

Mindketten csak álltunk egy darabig szótlanul és egymás karjaiba borultunk. Sosem érzett érzések kavargtak bennem, egyszerűen leírhatatlanul boldog voltam és hálás abban a percben, még jobban magába bolondított. Csak álltunk és próbáltuk feldolgozni a látottakat, amikor ez sikerült, elkezdtünk beszélgetni. Nem tudtam kihagyni a kérdést, hogy mi is van valójában köztünk. Hosszasan elgondolkodott, majd néhány perc múlva azt felelte: „Szoros kötelék”. Nyilvánvalóvá vált, hogy már nem tudjuk egymást barátnak nevezni és nem tudjuk biztosan, hogy mi ez köztünk. Hát így mentünk el téli szünetre...

Téli szünet alatt sokat beszélgettünk telefonon, ám sajnos a személyes találkozás sosem akart összejönni, emiatt kicsit csalódott voltam. Kaptunk közösen egy projekt feladatot, miszerint a kedvenc irodalmi művünkről kell egy prezentációt tartanunk. Boldogan vágtunk neki először a tervezésnek, ám amikor a megvalósításra került volna a sor, XY-nak folyton közbejött valami, ami elég sok konfliktust okozott köztünk. Majd végre sikerült lebeszélni egy időpontot, ami pont a születésnapomra esett. Megbeszéltük, hogy január 17-én együtt jövünk hozzánk haza az iskolából és elkészítjük végre a ppt-t. Az a nap tele volt meglepetésekkel számomra.

Reggel beérve az iskolába az egyik barátnőm várt az ajtóban, aki próbált fenntartani. 20 percig bolyongtunk a sulis folyósóin mire megengedte, hogy bemenjek a terembe. A terembe belépve ajándékhalmok, torta és a barátaim vártak. Elképesztően boldog voltam abban a percben. Megöleltem mindenkit, majd nekiláttam az ajándék bontogatásnak. Volt közöttük smink, könyvutalvány és

rengeteg szép dolog, ám számomra a kézzel készített emlékkönyv volt a legértékesebb. Kinyitottam és elém tárult rengeteg együtt átélt emlékkép, illetve az elején az összes barátnőm írt egy kis üzenetet rólam. Eltátottam a szám, amikor XY neve is ott volt, láttam, hogy ő is írt. Leírhatatlanul boldog voltam és ez még csak a nap eleje volt.

A születésnapom rengeteg meglepetéssel volt tűzdelve, hála a zseniális barátnőimnek. Még a mai napig sem hiszem el, hogy mennyire csodálatos emberekkel vagyok körülvéve, akikért nem lehetek elég hálás. Ők azok, akik mindig mellettem állnak, támogatnak, segítenek és tudom, hogy csukott szemmel is megbízhatok bennük. Közeledett a nap vége ezáltal az is, hogy hazamenjünk együtt XY-nal. Bármennyire is tagadta idegességét, én láttam rajta, hogy azért tart a szüleimmel való találkozástól. Végezetül nagyon jól sikerült a bemutatkozás; sok beszélgetés és nevetés közepette a prezentáció is elkészült.

Azóta ismét közelebb kerültünk egymáshoz, azonban veszekedésekből, gyerekes civódásokból sincs hiány. Egy nap leforgása alatt össze tudunk veszni kíméletlenül, majd nap végére, mintha mi sem történt volna elszáll minden haragunk. Hát valahol most itt tartunk, ez a mi kicsit sem hétköznapi, zavaros történetünk.

A bonyolult magánéletem ellenére is sikerül megteremteni az egyensúlyt a tanulás és szórakozás között. Én sosem voltam az a típusú ember, aki nagyon szeretett bulikba járni, inkább maradtam otthon egy érdekes könyvet olvasva. Számomra a fejlődés és a tudás kulcsfontosságú szereppel rendelkeznek. Maximalista vagyok, mindig a lehető legjobbra törekszem, nem nyugszom, amíg nem találok meg a megfelelő megoldást a problémára. Kitarok a végsőkig és türelmesen végig csinálom az elkezdett projekteket.

Az élet legtöbb területén céltudatos vagyok, magabiztosan tudom mit akarok elérni, tisztában vagyok a képességeimmel, kivéve, ha a pályaválasztásról van szó. Fiatalként véleményem szerint az egyik legnehezebb döntés a jövőnkkel kapcsolatos. Fiatalok vagyunk folyton változóak, akik sokszor nem tudják mit szeretnének holnap, nemhogy a hátralévő életükben. Ezzel szemben elvárják tőlünk, hogy döntsünk, arról, milyen szakmában szeretnénk dolgozni.

Erre a kérdésre lehetetlen válaszolni, hiszen annyi különféle út van és mi tele vagyunk kételyekkel, hogy vajon jól fogunk-e választani. Félünk attól, hogyha most rossz döntést hozunk akkor az egész életünk tönkremehet miatta.

Valahogy én is így vagyok a jövőmmel kapcsolatban. Sok minden érdekel, sok minden lennék, számos út van előttem, amely bizonytalansággal tölt el. Szívesen

dolgoznék pszichológusként, hogy embereken segíthessek, de közben a kommunikáció és médiatudomány világa is vonz.

Tehát hogy hogyan képezem el magam 10 év múlva? A határozott válaszom: Fogalmam sincs! Én csak boldog szeretnék lenni, hiszen boldogság nélkül minden elveszíti az értelmét. Még ha jelenleg ködös is számomra a jövő, reménykedem a legjobbakban és bízom magamban, döntéseimben.

Hiszek a sorsban, hogy minden okkal történik és idővel az összes történés értelmet nyer. Bízom abban, hogy legvégül jól döntök majd és elérem a hőn áhított boldogságot, céljaimat. Addig is hálás vagyok a barátnőimnek, akik széppé varázsolják a napjaimat és támogatnak, hálás vagyok a titokzatos kék szempárnak is, hogy az életem része, illetve még az engem bántóknak is köszönettel tartozom, mert ők tettek azzá, aki most vagyok. Ha ők nincsenek, még mindig az a folyton félelmekkel teli kislány lennék, aki nem mer nemet mondani és kiállni magáért. Általuk megtanultam, hogy nem feltétlenül kell hallgatni az összes körülöttünk lévő véleményére és nem bűn néha magunkat előtérbe helyezni. Ez az én történetem, tele csalódással, bonyolultsággal, de az enyém és soha semmiért nem cserélném el senkivel!